

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Slotholmsgade 10

Bilag 2
6. maj 1992

Arbejdsministeriet
Laksegade 19
1063 København K

Ved skrivelse af 5. februar 1992, 3. kontor, j.nr. 3200-2-46, har Arbejdsministeriet rettet henvendelse til Justitsministeriet vedrørende et forslag til ændring af arbejdsmiljølovens § 77 (administrativ retshåndhævelse over for leverandører m.v.).

Det fremgår, at forslaget primært har til formål at gennemføre artikel 7 i direktiv nr. 89/392/EØF om maskiner og artikel 7 i direktiv nr. 89/686/EØF om personlige værnemidler.

Det er oplyst, at der i forbindelse med forslagets behandling er rejst spørgsmål om en eventuel udvidelse af forslaget til også at omfatte stoffer og materialer, således at direktøren for Arbejdstilsynet kan påbyde, at den, der har leveret eller markedsført et stof eller materiale, som anvendt i overensstemmelse med dets bestemmelser kan frembyde fare for sikkerhed eller sundhed, træffer de nødvendige foranstaltninger til afværgelse heraf, herunder standsning af markedsføring og levering og tilbagekaldelse fra markedet.

I den anledning skal Justitsministeriet udtale følgende:

En gennemførelse af forslaget i den udvide-form vil ikke i sig selv indebære et indgreb i den fri vare-bevægelighed, men vil alene skabe hjemmel til, at der administrativt kan foretages et sådant indgreb. Justitsministeriet kan derfor tiltræde Arbejdsministeriets opfattelse, hvorefter en udvidelse af forslaget ikke vil indebære, at det får karakter af en teknisk forskrift, der i udkastform skal notificeres for Kommissionen efter reglerne i informationsproceduredirektivet (83/189/EØF).

Det anførte indebærer imidlertid ikke, at adgangen til at udnytte hjemmelen til faktisk at gribe ind over for markedsføring m.v. er ubundet af EF-regler. Om det i det enkelte tilfælde vil være foreneligt med EF-retten at gribe ind,

og hvilken fremgangsmåde der i givet fald skal følges, må bedømmes på grundlag af de relevante EF-bestemmelser.

Er det pågældende produkt ikke undergivet nogen særlig EF-regulering, eller har EF-reguleringen vedrørende det pågældende produkt alene karakter af minimumsharmonisering, således at de enkelte medlemslande er frit stillet med hensyn til at fastsætte et højere beskyttelsesniveau, vil EF-foreneligheden af et indgreb skulle bedømmes på grundlag af EØF-traktatens art. 30 ff.

Hvis et indgreb har karakter af en teknisk forskrift, skal fremgangsmåden i informationsproceduredirektivet endvidere iagttages. Det bemærkes i den forbindelse, at direktivets art. 9, stk. 3, giver mulighed for, at en medlemsstat kan sætte tekniske forskrifter i kraft uden at gennemføre den almindelige samrådsprocedure, hvis der foreligger presserende grunde, der vedrører beskyttelsen af bl.a. menneskers sundhed og sikkerhed. I så fald skal Kommissionen straks orienteres om de iværksatte tekniske forskrifter og om, hvad der har berettiget til at træffe foranstaltningerne så hurtigt.

Er der for det pågældende stof eller materiale, som der måtte være anledning til at gribe ind overfor, udstedt en retsakt, der fuldt ud regulerer spørgsmålet om markedsføring m.v. (såkaldt totalharmonisering), må betingelserne for indgreb og fremgangsmåden i forbindelse hermed vurderes på grundlag af denne retsakt. En sådan retsakt, der typisk vil være udstedt med hjemmel i EØF-traktatens artikel 100 A, indeholder i almindelighed en beskyttelses-klausul, som giver de enkelte medlemslande mulighed for at træffe alle fornødne foranstaltninger med henblik på at forbyde eller begrænse markedsføringen af et produkt, der f.eks. er til fare for sundheden, jf. EØF-traktatens artikel 100 A, stk. 5, og Rådets resolution